



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 351/2017-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] zastúpeného advokátom JUDr. Bohumilom Novákom, Advokátska kancelária, Horná 27, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 22/2014, 6 Sžf 67-81/2014, 6 Sžf 64/2014 z 26. augusta 2015 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžf 22/2014, 6 Sžf 67-81/2014, 6 Sžf 64/2014 z 26. augusta 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobami podanými na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) domáhal preskúmania zákonnosti v žalobách označených rozhodnutí Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, ktorými potvrdilo rozhodnutia správcu dane o vyrubení sťažovateľovi rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobia marec 2009 až august 2010. Krajský súd konania o predmetných žalobách sťažovateľa spojil do konania, ktoré bolo vedené pod sp. zn. 23 S 262/2013 a v označenom konaní rozhodol rozsudkom z 11. decembra 2013 tak, že žaloby sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ proti prvostupňovému rozsudku krajského súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom. V sťažnosti zopakoval svoju argumentáciu použitú pred všeobecnými súdmi a tvrdil, že napadnutým rozsudkom boli porušené jeho označené práva.

Sťažovateľ v sťažnosti atakuje právne závery, na ktorých stojí rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, a tvrdí, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu porušuje jeho označené práva. Argumentuje tým, že krajský súd, ako aj najvyšší súd nedal relevantné odpovede na jeho zásadné námietky, teda že napadnutý rozsudok je arbitrárny, porušujúci jeho označené práva. Sťažovateľ svoje výhrady zhrnul do 4 okruhov, z ktorých mala vyplývať nezákonnosť vydaných rozhodnutí správcu dane. Podľa jeho názoru daňová kontrola riadne nezačala, pretože nebol uvedený zákonný dôvod začatia daňovej kontroly, predĺženie daňovej kontroly bolo nezákonné, z čoho vyplýva, že daňová kontrola nebola vykonaná v zákonnej lehote, sťažovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k dodatku protokolu a namietal aj nezákonnosť vykonaných dôkazov, nesprávnosť ich hodnotenia a rozsah dokazovania. Vychádzajúc z tvrdenej nezákonnosti daňovej kontroly argumentačne dospieva k záveru o ústavnej neudržateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý neposkytol ochranu jeho označeným právam.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

Sťažovateľ zároveň navrhol odložiť „*vykonateľnosť právoplatných napadnutých rozhodnutí finančného riaditeľstva SR*“.

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podstata jeho argumentácie spočíva v námietke nedostatočného a arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorý nedal ústavne konformné odpovede na jeho zásadné námietky.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd sa oboznámil s tou časťou odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Najvyšší súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku reagoval na relevantné námietky sťažovateľa, keď v súvislosti s námietkou o nevykonaní daňovej kontroly v zákonnej lehote uviedol:

*„Za nedôvodnú odvolací súd považoval tiež námietku žalobcu, že daňová kontrola nebola vykonaná v zákonom stanovenej lehote, a tým ako nezákonná nemohla byť podkladom pre vydanie protokolu z daňovej kontroly ako zákonného podkladu pre rozhodnutie vo vyrubovacom konaní. Za stavu, že na žiadosť správcu dane bola lehota na vykonanie daňovej kontroly Daňovým riaditeľstvom SR predĺžená do 19.10.2011,*

*so skutočnosťou ktorou bol splnomocnený zástupca žalobcu riadne oboznámený listom, ktorý mu bol doručený dňa 18.4.2011, sú námietky žalobcu spochybňujúce vykonanie daňovej kontroly v zákonnej lehote, právne irelevantné. Lehota na vykonanie daňovej kontroly bola predĺžená do 19.10.2011 a v tejto lehote bola daňová kontrola ukončená prerokovaním protokolu.*

*Pokiaľ žalobca namieta nezákonnosť postupu z dôvodu nedodržania lehoty pre vydanie dodatočného platobného výmeru, odvolací súd konštatuje, že správca dane vydal nové rozhodnutie v lehote stanovenej nadriadeným orgánom. Aj podľa jeho názoru po zrušení dodatočného platobného výmeru odvolacím orgánom, sa na vydanie nového rozhodnutia správcom dane nevzťahujú lehoty podľa § 44 ods. 6 písm. b/ zákona č. 511/1992 Zb., ale lehoty podľa § 30a citovaného zákona. Rozhodnutím Daňového riaditeľstva SR zo dňa 1.8.2012 bola predĺžená lehota vyrubovacieho konania na vyrubenie dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie rok 2009 a dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec, apríl, jún, júl, august, september, október, november, december 2009 a za mesiace február, marec, apríl, máj, jún, júl, august 2010 o 180 dní. Lehota bola predĺžená podľa § 30a zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov. Nález Ústavného súdu SR č. III.ÚS 24/2010-57 zo dňa 27.06.2010 sa týka vplyvu dĺžky daňovej kontroly na zákonnosť protokolu, ako dôkazného prostriedku v daňovom konaní. V prípade, ak dĺžka daňovej kontroly, napriek skutočnosti, že kontrolovaný daňový subjekt neodopieral povinnú súčinnosť orgánu daňovej správy, prekročila zákonom ustanovenú maximálnu dobu trvania, protokol z takejto daňovej kontroly predstavuje nezákonne získaný prostriedok, ktorý v daňovom konaní nemôže byť použitý. Tento právny názor nemá priamu súvislosť s námietkou žalobcu a nie je pre daný prípad použiteľný.“*

Najvyšší súd v citovanej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia ústavne konformne a zrozumiteľným spôsobom reagoval na námietku sťažovateľa o údajnom nezákonnom predĺžení daňovej kontroly, keď uviedol, že lehota na vykonanie daňovej kontroly bola Daňovým riaditeľstvom Slovenskej republiky predĺžená na žiadosť správcu dane, pričom splnomocnený zástupca žalobcu bol o tom riadne oboznámený listom, ktorý mu bol doručený dňa 18. apríla 2011. Sťažovateľ namieta, že nešlo o zákonný dôvod na predĺženie daňovej kontroly, pretože ním môže byť v zmysle §15 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb.

o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992“) len zložitost' prípadu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že žiadosť správcu dane bola odôvodnená tým, že je potrebné vykonať dôkaz znalcom z odboru písomoznalectva, teda bežné dokazovanie. Ústavný súd konštatuje, že z kontextu prípadu a rozhodujúcich skutočností vyplýva, že išlo o daňovú kontrolu, v rámci ktorej správca dane vykonal kontrolu sťažovateľa a vyrubil mu sedemnástimi rozhodnutiami rozdiel z dane príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie za roky 2009 a 2010, ktoré sťažovateľ svojimi správnyimi žalobami napádal. Uvedené skutočnosti postačujú pre záver, že v okolnostiach prípadu išlo o zložitý prípad. Skutočnosť, že správca dane za daných okolností nepoužil vo svojej žiadosti zákonný výraz zložitost' prípadu, ešte nepostačuje pre záver, že nešlo o zložitý prípad a tým aj nezákonné predĺženie daňovej kontroly. Ústavný súd preto túto námietku sťažovateľa hodnotí ako neopodstatnenú.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že mu nebolo umožnené vyjadriť sa k dodatku k protokolu, najvyšší súd k tomu uviedol nasledujúce:

*„V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 15 ods. 10 uvedeného zákona zákonodarca predpokladá, že daňový subjekt je oprávnený sa vyjadrovať len k protokolu a nie k jeho dodatku. Skutočnosť, že k dodatku protokolu sa nemôžu vzťahovať procesné úkony podľa § 15 ods. 10 potvrdzuje aj právna úprava ustanovená v § 15 ods. 5 písm. c/ a ods. 6 písm. e/ tohto zákona, v zmysle ktorých je zákonná lehota na predloženie vyjadrenia k protokolu z daňovej kontroly poslednou lehotou, kedy daňový subjekt má právo a súčasne i povinnosť predkladať správcovi dane dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia v rámci kontroly a túto lehotu nemožno ani predĺžiť a ani odpustiť jej zmeškanie. Zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu je nesporné, že správca dane doručil žalobcovi ako daňovému subjektu, resp. jeho splnomocnenému zástupcovi po ukončení daňovej kontroly protokol o daňovej kontrole, daňový subjekt - žalobca v zákonnej lehote správcovi dane predložil vyjadrenie k protokolu. Správca dane postupoval v súlade so zákonom, keď vyjadrenie daňového subjektu k protokolu vyhodnotil a zaznamenal v dodatku k protokolu, ktorý sa stal súčasťou prerokovaného a doručeného protokolu. Tvrdenie žalobcu, že nemal možnosť sa vyjadriť k protokolu a jeho dodatku, je v rozpore so skutkovým zistením*

*vyplývajúcim zo zápisnice o ústnom pojednávaní zo 19. 10. 2011. Vychádzajúc z obsahu dodatku k protokolu, ako aj zo znenia právnej úpravy zákona o správe daní vzťahujúcej sa k protokolu, nemožno považovať dodatok k protokolu za dôkaz, keďže z jeho obsahu jednoznačne vyplýva, že správca dane v dodatku k protokolu vyhodnocuje len skutočnosti tvrdené žalobcom v jeho vyjadrení k protokolu a uvádza svoju úvahu, ktorou tieto skutočnosti žalobcom tvrdené v jeho vyjadrení k protokolu zhodnotil. Vzhľadom k uvedenému 1 keď dodatok k protokolu je súčasťou protokolu, protokol v skutkových zisteniach a v ich hodnotení nenahrádza ani nedoplňuje.“*

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ dostal od najvyššieho súdu aj na túto námietku primeranú odpoveď v odôvodnení napadnutého rozsudku, keď konštatoval, že v okolnostiach prípadu dodatok k protokolu neobsahoval žiadne nové skutočnosti ani dôkazy a ani ho nedoplňal v skutkových zisteniach a v ich hodnotení, ku ktorým by sa sťažovateľ mohol vyjadrovať, naopak obsahoval len vyhodnotenie skutočností tvrdených žalobcom v jeho vyjadrení k protokolu. Ani podľa názoru ústavného súdu samotná skutočnosť, že išlo o dodatok k protokolu, vychádzajúc z jeho obsahu, nemohla bez ďalšieho založiť právo sťažovateľa na odpoveď, ktorého porušenia sa sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi domáhal a tvrdil, že zakladá nezákonnosť postupu správcu dane pri vydávaní jeho napadnutých rozhodnutí. V tejto súvislosti ústavný súd ďalej konštatuje, že vychádzajúc z odôvodnenia sťažnosti sťažovateľ v uvedenom videl porušenie svojho základného práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pričom v petite svojej sťažnosti sťažovateľ nenavrhol vysloviť porušenie tohto označeného základného práva napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Na základe uvedeného ústavný súd viazaný petitom sťažnosti túto námietku sťažovateľa hodnotí ako nespôsobilú vyvolať vyslovenie porušenia čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku v súvislosti s ďalšou námietkou sťažovateľa uviedol:

*„Čo sa týka námietky žalobcu, že daňová kontrola sa riadne nezačala, pretože nebol uvedený zákonný dôvod začatia daňovej kontroly, odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou prvostupňového súdu. Za stavu, že osobitný predpis (zákon*

*č. 171/1993 Z.z.) vyžadoval mlčanlivosť v súvislosti s podnetom, resp. so žiadosťou o vykonanie daňovej kontroly, správny orgán nepochybil, keď dôvod daňovej kontroly v zápisnici o začatí kontroly zo dňa 19.10.2010 neuviedol.“*

Ústavný súd konštatuje, že tento záver najvyššieho súdu je minimálne sporný, neobstojí z hľadiska prísneho formalizmu, pretože je v rozpore s jednoznačným znením ustanovenia § 15 ods. 3 zákona č. 511/1992, avšak v kontexte prípadu najmä jeho skutkových okolností, vychádzajúc zo sledovaného účelu daňovej kontroly, ktorá preukázane nebola vykonávaná svojvoľne, ale na základe žiadosti Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky, konštatuje, že materiálne existoval zákonný a legitímny dôvod na vykonanie daňovej kontroly u sťažovateľa. Formálne pochybenie správcu dane, spočívajúce v tom, že v zápisnici neuviedol dôvod vykonania daňovej kontroly, pričom dôvod kontroly materiálne nepochybniteľne existoval, je spôsobilé naplniť kritérium nezákonnosti. V okolnostiach posudzovanej veci však táto nezákonnosť sama osebe bez reálneho dopadu na hmotné práva sťažovateľa, sťažovateľ ani len netvrdil, že v dôsledku tejto nezákonnosti boli porušené jeho hmotné práva, nemôže podľa názoru ústavného súdu dosahovať intenzitu potrebnú na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa. Aj túto námietku sťažovateľa je preto potrebné hodnotiť z ústavného hľadiska ako neopodstatnenú.

Sťažovateľ v neposlednom rade namietal aj všeobecne arbitrárnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, keď tvrdil, že konkrétne vykonané dôkazy boli nezákonné, ďalej namietal aj ich hodnotenie a nedostatočne zistený skutkový stav. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (nadväzujúceho na právny názor krajského súdu a vo veci konajúcich správnych orgánov) konštatuje, že obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama

osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97,

I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd preto konštatuje, že dôvody napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že niet relevantnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť

napadnutého rozsudku, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07,

II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Pokiaľ sťažovateľ namietal aj porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že právna vec sťažovateľa sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva s ohľadom na aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý vylučuje jeho aplikáciu na veci daňové z dôvodu, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (hard core of public-authority prerogatives) (porov. *Jussila v. Fínsko*, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 23. 11. 2006, bod 45; *Ferrazzini v. Taliansko*, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 12. 7. 2001, body 24-31). Výnimku ESĽP nachádza v daňových prípadoch tam, kde daňové konanie považuje za konanie trestné.

Nasledovaním uvedenej judikatúry ESĽP a rozhodnutím nevykladať čl. 6 ods. 1 dohovoru autonómne (príp. extenzívnejšie), prihliadajúc pritom na skutočnosť, že správnym orgánom nedošlo k uloženiu sankcie za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti, ale išlo o vyrubenie dane, ktorú bol sťažovateľ povinný platiť na základe daňových právnych predpisov v spojení s jeho podnikateľskou činnosťou a hospodárskym výsledkom (teda nedošlo k uloženiu sankcie, ktorá by bola preventívno-represívneho charakteru, t. j. nie je naplnená požiadavka druhého kritéria z troch v zmysle tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie ako konanie trestného charakteru a konštatovať aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru v danom prípade; k tomu porov. *Engel and Others v. Holandsko*, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72, 5370/72, rozsudok pléna ESĽP z 8. 6. 1976, bod 82), bolo potrebné sťažnosti sťažovateľa aj v tejto jej časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (m. m. II. ÚS 478/2015, II. ÚS 437/2016).

Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa (návrh na zrušenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie, náhrada trov konania, ako aj návrh na odklad vykonateľnosti „*právoplatných napadnutých rozhodnutí Finančného riaditeľstva SR*“), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. mája 2017